

Preizkus prijateljstva

Kazalo

Uvod.....	1
1. poglavje.....	1
2. poglavje.....	2
3. poglavje.....	5
4. poglavje.....	7
5. poglavje.....	8
6. poglavje.....	10
7. poglavje.....	11
8. poglavje.....	13
9. poglavje.....	13

Uvod

Deklica Vesna je stara 11 let. Hodi v 6. razred osnovne šole v Mariboru. Zelo se rada druží s svojo najboljšo prijateljico Evo. Vesna je zelo prijazna in pošteno dekle. V šoli je odlična in učiteljice jo imajo rade. Neznancem nikoli ne zaupa. Živi v hiši z bazenom (edina bogata hiša naokoli), skupaj s svojim očetom Darkom, z mamico Marjeto in s svojo sestro Barbaro. Ima tudi psičko z imenom Tija. Prebiva v prijazni in mirni soteski.

1. poglavje

Bilo je 7.00, ko sem vstala, da bi odšla v šolo. Najprej sem se oblekla, nato sem pojedla zajtrk ter odšla v šolo. Na poti sem srečala mojega sošolca Tineta. Tine mi je bil včasih všeč, vendar sem sedaj zaljubljena v Miha. Med poukom je bilo vse v redu. Učiteljica Bradavičarka (tako jo kličemo vsi, ker ima eno veliko bradavico na nosu) me je celo pohvalila pri fiziki. V torek sva se v šoli z Evo zmenili, da se bove dobili pred mojo hišo in nato odšli v kino gledat Mamma Mio. Tako je ura odbila točno 15.00, ko je nekdo pozvonil na vrata. Vsa vesela sem stekla k vratom ter jih oprla. Pričakovala sem, da bo to Eva, vendar sem se zmotila. Bila je Barbarina sošolka Ana. K njej je prišla zato, da bi skupaj naredili domačo nalogo. Malce sem bila žalostna, ker sem mislila, da bo Eva. Ampak saj bom še malo potrpeła. Vsak človek kdaj pa kdaj tudi zamudi. Sedaj je bila ura že pol štirih, tedaj pa je nekdo pozvonil na vrata. Sedaj sem bila že prepričana, da je to Eva. Vendar ... bil je poštar. Imel je neki paket, ki ga je morala mami podpisati. Počasi sem se razjezila ter zagrabila telefon. Poklicala sem Evo.

»Prosim?«

se je oglasila Eva. Jaz pa sem rekla:

«Kje si?»

»Že zelo zamujaš!«

»O, saj res. Čisto sem pozabila! Sedaj se z mojo prijateljico iz 6. b igra na dvorišču. Čisto sem pozabila na čas. Saj lahko pridem zdaj.«

Jaz pa sem ji odgovorila, da to ne bo mogoče, ker grem v glasbeno šolo. Opravičila se mi je in nato sem prekinila. Tokrat ji nisem zamerila. Vendar pa se mi je naslednji dan, ko sva se zmenili, da greva skupaj na bowling. Spet ni prišla. Rekla je, da je pri zdravniku, ker je zbolela. Tega ji nisem verjela, ker so se slišali glasovi nekih punc. Slišati je bilo kot da bi bila na rojstnondevni zabavi. Tako sem bila cel dan zunaj z mojo sestro. V šoli sem jo vprašala,

ali se mi je zlagala. Rekla je, da je bila res na rojstnem dnevu sošolke. Zelo sem bila žalostna ker se mi je zlagala. Čisto poklapana sem odšla domov. Lotila sem se domače naloge. Preveval me je občutek, da me Eva ne mara več. Mislila sem si, da ji njena nova družba več pomeni kot pa moje prijateljstvo oziroma jaz. Dokončala sem svojo domačo nalogo in se kmalu odpravila spat, saj sem od vsega hudega potrebovala malo počitka. Naslednje jutro sem vstala in se oblekla. Po zajtrku sem si umila zobe nato sem se obula ter s torbo stekla proti šoli. Od daleč sem zagledala Evo, ki se je pogovarjala z neko svojo domnevno novo prijateljico. Eva me je samo pozdravila in odšla proti razredu. Ponavadi sva se skupaj odpravili proti razredu, toda tokrat je bilo drugače, saj so me njene oči le hladno gledale. Odločila sem se, da se ne bom več ozirala na to, saj bi me to vse bolj prizadelo. Do malice je ostalo le še nekaj minut, ko me je sošolec vprašal:

»Zakaj pa ne sediš več z Evo, saj kolikor jaz vem, se vidve nikoli nista prepirali in vedno sta bili nerazdružljivi.«

Nisem hotela biti ravno osorna, da bi mu kar rekla, da se ga ne tiče. V odgovor na njegovo vprašanje sem samo izustila:

»Vse se enkrat spremeni. Tudi midve potrebujeva čas za to.«

Globoko v sebi sem vedela, da to ni noben razlog in to sploh ni bilo res, toda nekako sem se morala izmuzniti. Po malici smo imeli le še dve uri, nato smo odšli domov. V garderobi sem se malo zadrževala, saj sem mislila, da bo Eva prišla do mene. Po desetih minutah sem le odšla proti domu. Na poti domov sem od daleč opazovala Evo in njeno novo družbo. Bila je v neki klapi. Odpravila sem se proti naši hiši in vstopila.

»Živjo, Vesna. Danes si nekam pozna in ne deluješ ravno veselo kot ponavadi. Kaj je narobe?« me je nagovorila mami.

»Eva me ne mara več ... ima novo družbo ... počutim se tako prazno in samo.«

Nisem mogla zadržati solz, ki so mi začele polzeti po licu. Obrisala sem si jih, da mami ne bi preveč skrbelo, saj bi kot ponavadi rekla, da se ne smem močno sekirati, kajti lahko bi padla v depresijo. Meni se je to zdelo totalno nesmiselno. Vsak se kdaj pa kdaj zjoče ali pa kaj podobnega. Toda začudila sem se, ko mi je rekla:

»Veš, Vesna, ti vstopaš v tako obdobje, da je to za tvoja leta normalno. Kmalu te bo minilo.«

Ob teh besedah mi ni ravno odleglo, zato sem odšla po stopnicah gor v svojo sobo. Svoje misli sem zamotila z branjem in učenjem. Potem sem odšla pod tuš. Pokrita z brisačo sem odšla zopet v kuhinjo po prigrizek (to je v moji navadi). Počutila sem se bolje in premišljevala sem o tem, da imajo znanstveniki prav, da voda vse slabe in negativne misli »odžene«. Oblekla sem se in se zgodaj odpravila spat. Sanjala sem o Evi. Ne spomnim se točno, kaj sem sanjala, vem le, da ni bilo podobno sanjam. Bila je neke vrste nočna mora.

2. poglavje

Bila je sobota in vstala sem pozno. Moja sestra je odšla k neki svoji prijateljici. Jaz sem pa »čepela« doma.

»Nekoč« sem s svojo nekdanjo najboljšo prijateljico preživela cel konec tedna ... no, vsaj dokler se me ni začela izogibati. Razmišljala sem o tem, da bi tudi jaz našla novo prijateljico. Medtem ko sem s svojimi mislimi tavalala, je mami jezno privihrala v mojo sobo in mi sporočila:

»Dobro jutro. No, ne tako dobro. Nekaj je prišlo vmes. Izdelke, ki bi jih moral predstaviti sodelavec, moram predstaviti jaz, saj po mnenju mojega šefa znam dobro predstavljati. Torej jaz in oči morava na službeno pot.« (oče je predstavnik v tujini)

Malo sem se začudila, ampak očeta skoraj ni nikoli doma, saj ima toliko dela. Mami sem samo rekla:

»Midve z Barbaro nisva tako majhni, da ne bi zmogli ostati sami nekaj dni.«

Mami je samo jezno rekla:

»To ni vse. Greva za en mesec!«

»Kaj!? Za en mesec?!«, sem ogorčeno zakričala.

Mami je rekla:

»Glej, sosedo bom poprosila, naj vaju malo, če vaju bo strah. Odpotujeva čez en teden.«

Malo mi je le odleglo. Šla sem do Barbare in jo vprašala o njenem mnenju. Ona je samo rekla:

»To bo za naju le izkušnja. In sicer naju bo popazila sem pa tja soseda, tako da ti ni treba skrbeti. Stara sem 16 let. Bom že tudi sama popazila na naju.«

»Zelo ju bom pogrešala. Res je, da oči potuje, toda

za največ tri dni na teden. To se ni zgodilo še nikoli, da bi odšla oba za en mesec na službeno pot. To je totalni nsmisel!«

sem osorno rekla. Nedelja bi dosti hitreje minila, če ne bi bilo na obisku neke mamine davne sošolke iz osnovne šole. Tako sem morala v ponedeljek zopet v šolo. Zjutraj sem opravila moja »jutranja dela«, zavihtela torbo na rame in odhitela proti šoli. Grozno je hoditi v šolo brez ,moje dolgoletne najboljše prijateljice Eve. Priznam, da mi je dolgčas po njej.

Ponovno sem videla Evo, saj grem v šolo mimo njenega doma. Zopet je bila v družbi nekih nekaj let starejših najstnikov.

Starša sta začela pakirati stvari v kovčke. Še enkrat sta preverila svoje potne liste in letalske vozovnice. Poleg le-teh dokumentov sta morala imeti še dodaten kovček za predstavitvene izdelke, ki jih morata predstaviti v tujini. Odpovala naj bi v Madrid, kar ni tako blizu.

Ponovno sta naju z Barbaro poučila o najini osebni varnosti. Namestila sta tudi alarm za vsak primer. Naučila sta naju, kako ga uporabiti. Geslo za odprtje vrat se mi mi je zdelo malenkost težko zapomniti, toda konec koncev vsak alarm ima težko geslo. Lahko geslo lahko ugotovi vsak nepridiprav.

Obljubila sta, da se bomo slišali. Dala sta nama številko telefona hotela.

Barbara ni hotela pokazati svoje žalosti in se je delala ravnodušno. Jaz sem pa, kot ponavadi, začela jokati. Mami je tudi morala zadržati solze. Kmalu smo se poslovili. Mamine zadnje besede pred odhodom so bile:

»Pazita nase! In glede hrane ne skrbita. Sosedi sem naročila, naj poskrbi za to. Plačala sem ji.«

Oči nama je v slovo rekel:

»Zabavajta se, kolikor se lahko, dokler tastarih ni doma.«

Moj oče se zelo rad šali. Vsi smo se začeli smejati. Nasmejali smo se do solz.

Zelo sem se bala za njiju, saj so vedno znova poročali o letalskih nesrečah. Ne bi rada pomislila na to, kako bi bilo ... Še ponoči nisem mogla spati, saj me je tlačila mora o letalskih nesrečah.

Naslednji dan sta naju klicala. Šele takrat sem si pošteno oddahnila.

Mama je zaskrbljeno vprašala:

»Kako sta spali? Ali vaju je kaj strah?«

Barbara je samo rekla, da je vse v redu.

»Ne bova mogla več pogosto klicati, ker sva preveč zaposlena. Res mi je zalo žal. Samo čakam na dan, ko bom šefu pošteno napela nekaj dejstev.«

Jaz sem samo rekla, da me je nekoliko strah. Barbara je vsaj močnejša od mene.

Moja sestra je rekla, da preveč pretiravam. Vstala je prej od mene in takoj, ko me je zagledala rekla:

»Dobro jutro. Kako si? Ali si kaj sanjala o kakšnih pošastih ali o kakšnih podobnih neumnostih?«

Sama pri sebi sem si mislila:

»Nisi tako daleč od resnice, saj sem res sanjala o neki vrsti pošasti.«

Moja sestra me pa res zelo dobro pozna. Še jaz ne poznam njenih slabih točk. Za zajtrk sva pojedli nekaj prepečenec s salamo. Po zajtrku sva gledali televizijo. Ob dvanajstih je zazvonilo pri vratih. Bila je soseda, ki nama je prinesla pravo pojedino. Hrano nama je prinesla za cel dan. Zato je bila dobro plačana.

Če bosta kaj potrebovali samo pozvonita pri sosednjih vratih. Ves dan vama bom na voljo. Pazila vaju bom. To vama je najbrž že vajina mami povedala. Kajne?« nama je rekla gospa Breda, naša soseda.

Barbara je samo prikimala in se zahvalila:

»Najlepša hvala za vse, gospa Breda.«

Soseda se je odpravila. Obe z Barbaro sva v en glas odzdravili:

»Nasvidenje, gospa Breda!«

Še zadnjič se je nasmehnila in odšla. Barbara je bila zmenjena z neko svojo prijateljico, zato je odšla. Še prej me je vprašala:

»Te je kaj strah biti sama? Mobilnik imam s sabo, tako da me lahko pokličeš.«

»Jaz grem tudi na sprehod. Ne zdržim sama v hiši,« sem takoj odgovorila.

»Tudi prav. Samo pazi se. Sedaj sem jaz odgovorna zate. Nočem da se ti kaj zgodi,« je zaklicala pred odhodom. Jaz sem se oblekla in zaklenila glavna vrata. Odšla sem k Evi. Nisem ravno šla k njej kot gost, toda kot vohun. Od daleč sem jo videla zopet z njeno klapo.

Tokrat sem zbrala pogum in stopila pred njo.

»Zakaj te ni bilo v šoli?« sem jo vprašala.

Ona mi je odgovorila:

»Zbolela sem.«

Jaz sem zopet vztrajala in ji rekla:

»Težko verjamem. Štiri dni sem zaman hodila k tebi. Hotela sem ti posoditi zvezke, da bi prepisala snov, ki smo jo vzeli. Na poti v šolo sem te zjutraj videla v družbi.«

Njena družba me je gledala, kot da bi bila Nezemljanka.

Eva mi je ravnodušno rekla:

»Glej, nisem bila v šoli, ker se mi ni dalo iti. Poleg tega se te to sploh ne tiče. Dobro me poznaš in veš, da ne maram, da se kdo vmešava v moje zadeve. Če boš kaj pisnila, se me pazi. Zapomni si: MAŠČEVANJE JE SLADKO.«

Ob teh besedah se mi je v trenutku vse postavilo na glavo. Skoraj bi pred vsemi omedlela.

Nisem mogla verjeti, da mi je ONA to rekla. Bili sva kot sestri in zdaj mi grozi in ...

Najraje bi umrla. Obrnila sem se in odšla. Stekla sem domov in se zaklenila v sobo. Tam sem se zjokala. Nekaj trenutkov kasneje sem sprejela sklep. Ta je bil sledeč: Eva je zame mrtva in jaz se ne bom sekirala zaradi nje.

»S tem se moram sprijazniti in sprejeti dejstva, taka kot so!« sem si govorila.

Razmišljala sem o razlogu, zaradi katerega se je Eva oddaljila od mene. Nobenega pametnega razloga nisem našla. Prepovedala sem si, da bi še kdaj razmišljala o njej. Po njenih besedah nisem zanjo vredna nič. Njeni novi prijatelji so izgledali kot neki ulični lopovi. Vsak je imel vsaj po pet piercev po obrazu, da ne govorim o njihovih oblekah. Kako je Eva nizko padla. Prevevali so me zelo čudni občutki. Kmalu je prišla Barbara. Povedala mi je, da se je zelo zabavala in da ima super prijateljico. Jaz sem samo utihnila. Če bi ji povedala kaj se je zgodilo z Evo, bi mi Barbara začela predavati o tem, da sem v tem obdobju, ... tako kot moja mami. Odrasli so res včasih nemogči. No, moja sestra ni toliko odrasla. Nič nisem rekla, ko me je naenkrat vprašala:

»Zakaj pa Eva ne pride več sem kot ponavadi? Vidve sta neločljivi. Se je kaj zgodilo?«

Nisva več prijateljici in tudi nikoli več ne bova. Misli si kar hočeš, samo ne reci mi, da sem v takem obdobju,« sem s sklonjeno glavo odgovorila na njeno vprašanje.

Kmalu sem utihnila in nisem želela kaj dosti govoriti o prijateljstvu. Barbara in jaz sva odšli pripraviti zvezke in vse potrebno za šolo. Bližal se je ponedeljek. Imeli sva veliko prostega

časa, zato sva se odločili za plavanje. Imeli smo notranji bazen. Že od otroštva sem oboževala bazene. Preoblekli sva se v kopalke in se odpravili po stopnicah dol do zelo velike steklene sobe, kjer je bil bazen napolnjen z vodo. Barbara se je najprej odšla sprostit v jakuzzi, jaz pa sem skočila v bazen. V tako velikem bazenu je plavanje super. V bazenu sva preživeli skoraj cel dan. Odšli sva v sobo. Vsaka ima v svoji sobi lastno kopalnico. Po tuširanju sva si privoščile nekaj prigrizkov, ki nama jih je še posebej naredila in prinesla gospa Breda. Jaz sem prabrala knjigo za bralno značko do konca. Barbara je na svojem prenosniku nekaj urejala. Kmalu sva se odpravili spat.

3. poglavje

Naslednje jutro sva se odpravili v šolo. V razredu sem sedela, ko je v razred z zamudo privihrala Eva. Vsi smo bili začudeni. Sploh je nismo prepoznali. Imela je čisto novo frizuro. Vsi so rekli, da je kot emo. Jaz sem bila čisto ogorčena, vendar sem poskusila to prikriti. Hotela sem, da bi jaz izgledala, kot da sem to od nje tudi pričakovala. Poleg svoje »čupe« je imela še pierce v nosu in v jeziku, saj ga je vsem razkazovala. Vsi so (no, vsaj nekateri) bili navdušeni. Jaz se ji nisem približala. Sama sebi sem rekla:

»Moja domneva torej drži. Njena družba ni ravno tako prida.«

Učiteljica je ob vstopu začudeno vprašala:

»Eva, kaj se pa dogaja s teboj? Ti, odličnjakinja? No, to je tvoja odločitev kakšno frizuro in stil oblačenja boš imela. Oprosti, malo me je presunilo.«

Učiteljica je postala tako bleda v obraz, da je nismo več razlikovali od stene. Nisem bila edina, ki je bila čisto razočarana nad njo. Imeli smo matematiko. Ravno Eva je bila vprašana. Na vprašanja je odgovarjala:

»Nwm. Kwa pa jes wem.«

Učiteljica je bila še bolj presunjena, saj je vedela, da je ravno Eva bila tista, ki je imela zelo rada knjižni jezik. Sedaj ga je čisto zamenjala za sleng, kar za njo to ni bilo značilno. Njena ljubka roza oblačila so zamenjale neke cunje: strgane hlače, majice, na katerih je pisalo kaj zelo neprimerne, njene zapestnice so bile čisto pozabljene, saj je nosila trak, na katerem so bile bodice. Imela je zelo na kratko postrižene lase. V ospredju so ji štrleli daljši lasje. Zadnje lase je imela pobarvane na črno, sprednje pa na blond. Njena ocena je bila debela enka, ki jo je kasneje učiteljica vpisala v redovalnico. Vsi smo se začudeno spogledali. Eva je bila »piflarka«. Vsi v razredu smo jo kar se da čudno pogledali. Ni se niti zmenila za nas. Samo smejala se nam je. To me je zelo pretreslo. Res, da nisve več najboljši prijateljici, vendar me zelo skrbi, kako nanjo vpliva tista njena klapa. Po končanem pouku sem opazovala Evo ves čas. Takoj, ko je stopila ven iz šole, je zagledala svoje domnevne prijatelje. Ponudili so ji cigareto. Vedla sem, da Eva ne bi padla tako nizko. Vendar sem se zelo motila. Sprejela je cigareto. Prižgala jo je in nato lepo mirno pokadila, kot da kadi že celo življenje. Res nisem vedela, da se bo tako ponižala. Odšla sem domov. Zagledala sem sestro in sosedo, ki je ravno prinesla kosilo. Z Barbaro sve ga pojedli, nato pa je vsaka odšla v svojo sobo. Ona je govorila po telefonu z neko prijateljico, jaz pa sem se tačas lotila domače naloge. Hitro sem jo naredila, saj nam danes ni dala učiteljica veliko naloge. Pogledala sem skozi okno in zagledala Evo. Bila je zopet v družbi tistih ljudi. Bila je oblečena še huje kot v šoli. Izgleda kot kakšen emo, mogoče še huje! Po eni strani sem še bolj vesela, da sem končala prijateljstvo z Evo. Vendar jo imam še vedno rada, kot takrat ko sve še bili bili najboljši prijateljici. Malo je manjkalo, da bi mi stekla solza po licih. Odločila sem, da je ne bom pustila, da nadaljuje tako. To bo njeno življenje čisto uničilo. Nenadoma pride še neki punk-rock fant. Ko ga je Eva zagledala, je kar zaklicala:

»Živjo, Nace!«

On pa steče k njej ter se objameta. Tedaj pride v mojo sobo Barbara in mi je rekla, da bo Tijo peljala na sprehod v park. Vprašala sem jo, ali smem z njo. Bila je zelo vesela, da bo imela družbo. Ko sve odhajali ven sem zagledala Evo. Sedaj so se poslavljali. Sama sebi sem rekla »končno«. Ko se je Tija dobro nadihala svežega, zraka smo odšli v hišo. Nato je pa pozvonilo. Bila je soseda, ki nama je prinesla večerjo. Bili so kosmiči z mlekom. Po večerji je Barbara šla gledat televizijo, jaz pa sem šla malo brat. Ko je bila že ura 22.30 sem odšla spat. Jutri in pojutrišnjem nimamo pouka, ker sta neka dneva državnosti ali nekaj takega. Celo noč nisem mogla zaspati. Razmišljala sem o Evi. Ne vem, ali jo sovražim ali pa jo imam še nekako za prijateljico. Vem samo, da ji hočem pomagati. Vendar kako? Čez nekaj časa razmišljanja sem končno zaspala. Naslednji dan sem kar zgodaj vstala, glede na to, ob kateri uri sem šla spat. Barbara je tačas spala. Jaz sem se odločila, da bom gledala televizijo. Čez eno uro se je Barbara le zbudila. Pojedli sva najin zajtrk. Nenadoma je zazvonil telefon. Mislila sem si, da je verjetno kakšna sestrina prijateljica. Vendar sta bila mami in oči. Tako sem bila vesela, da sta po dolgem času le poklicala. Minila sta že dva tedna, odkar sta odšla. Takoj sem prijela slušalko, oče pa je začel:

»Kako sta? Zelo vaju pogrešava. Midva sva zelo zaposlena, komaj sva najdla kaj časa za klic, vendar bova mogla takoj končati«

»V redu sva, očka. Kako je kaj v Madridu?«

»Jah, saj je čisto v redu, ampak midva nimava časa za to, da bi si ogledala cel Madrid.«

»Kdaj pa prideta? Zelo vaju pogrešam.«

»Jah, meni se zdi, da bova čez kakšna 2 tedna.«

»Super!«

»No, adijo ljubica izvoli še mamó. Lepo se zabavajta, dokler še imata čas. Pa upam, da tudi kaj pospravljata.«

»Seveda, očé! Adijo. Čimprej pridita.«

»Vesna, kako sta?«

»V redu mami, pa vidva? Zelo te pogrešam. Nimam nikogar, ki bi mi dajal tako dobre nasvete, kakor ti.«

»Midva sva tudi v redu, ampak preveč sva utrujena. Ali Breda dobro skrbi za vaju?«

»Ja, se razume! Zelo dobro hrano nama prinaša.«

»No, sedaj se bova morali posloviti. Daj mi še malo Barbaro. Lepo se imejta. Poljubček.«

»Čao, mami.«

In nato sta se še s sestro pogovarjali. Nato je mami prekinila. Po klepetu sva se malo kartali, nato pa sva se igrali tudi Monopoli. Ura je bila že 14.00. Preden sta mami in oči odšla v Madrid, sta nama pustila nekaj denarja, za kakšno sladkarijo, zato sem se odločila, da bova šli skupaj z Barbaro v Sončka. Dobro sem se oblekla, prav tako pa tudi sestra. Odšli sva v trgovino. Vsaka je nekaj izbrala in odpravili sva se k blagajni.

Tam pa je bila moja »najboljša prijateljica« Eva. Zelo sem bila začudena, kajti bila je sama. Brez njene gnile družbe. Kupavala je cigarete in vžigalnik. Nisem vedela, ali naj jo pozdravim ali pa naj jo preprosto ignoriram kakor ona mene. Kar pustila sem jo. Ko me je pogledala, sem jo sovražno pogledala kakor ona mene v šoli. To me je zelo bolelo, vendar sem mogla. Mogoče je pa to edini način, da jo nekako odvrnem od te družčine. Vendar tokrat njen pogled ni bil sovražen. Izgledalo je tako, kot da zelo trpi. Takoj se mi je utrnila misel, da jo njeni prijatelji izsiljujejo. Vendar se mi zdi to skoraj nemogoče, saj se je (kakor sem jaz opazila) zelo dobro razumela z njimi. Z Barbaro sva nato odšli ven. Zunaj sem zagledala Evino družbo. Po mojem so jo čakali. Odšli sva domov. Kosilo naju je čakalo. Nisem bila zelo lačna, zato sem hitro pojedla. Odšla sem v sobo. Čez 15 minut pa je Barbara prišla v mojo sobo. Rekla mi je:

»Vesna, jaz bom šla malo ven z mojo prijateljico Tjašo. Ali bi lahko malo bila sama? Če boš karkoli rabila, imam svoj mobi s sabo, lahko pa greš tudi k Bredi.«

»Ne skrbi, Barbara. V redu bom. Ti kar pojdi.«

»Hvala, Vesna. Adijo!«

Sedaj sem ostala sama. Imela sem čas za razmislek o Evi. Vse dogodke, ki so se zgodili, odkar nisva več najboljši prijateljici sem dobro premla. Sedaj sem se odločila, da bom to raziskala. Imela bom dovolj časa, saj imamo čez 3 dni počitnice 10 dni. Upam, da bom v tem času uspela kaj ugotoviti.

4. poglavje

Že danes bom poskusila kaj narediti. Odpravila sem se ven. Odšla sem do Eve. Skrila sem se in jo naskrivaj opazovala. Bila je zunaj z svojimi prijatelji. Poslušala bom, kaj se pogovarjajo. Nekaj časa so bili vsi tiho, dokler ni nekdo iz tiste klape rekel:

»Eva, a mi greš po kozarec Coca.Cole?«

Ona je seveda res šla. Ko je odšla, so se oni začeli pogovarjati. Nekdo je rekel:

»Kdaj bomo ...?«

Ravno takrat pa je pripeljal mimo en velik tovornjak in nisem mogla nič slišati. Na koncu sem le slišala:

»To bo pa zabavno.«

Nisem vedela, kaj naj bi to pomenilo. Odšla sem domov, kajti Eva je prihajala. Ko sem prišla Barbare na srečo še ni bilo domov. Ker mi je bilo dolgčas, sem vzela svinčnik in papir.

Naredila bom načrt raziskovanja. In načrt naj bi bil približno tak:

1. prisluškovala bom njenim pogovorom
2. sledila ji bom na poti domov
3. ....
4. POPOLNA PREOBRAZA (le na videz)
5. ... bom še videla, kako in kaj se bo zgodilo ...

Ta načrt ne smem za nič na svetu nobenemu pokazati. Moja preobrazba bi izgledala tako, da bi imela na glavi lasuljo, morala bi se tudi našminkati, da me Eva ne bi prepoznala. Da ne pozabimo tudi na moja nova oblačila in na nov stil. Sedaj, ko z Evo nisva več prijateljici, mislim, da me pod lasuljo in vsemi temi oblačili ne bo opazila. Barbara je prispela domov. Jaz sem jo najprej vprašala, kako se je imela s svojo prijateljico Tjašo. Ona je rekla:

»Kar v redu. Kako si se imela ti?«

»Tudi kar v redu. Ali te lahko nekaj prosim?« sem vprašala.

»Ja, itak.« je radodarno odgovorila.

»Bi mi ti lahko posodila svoja ličila?«

»Odvisno za kaj. Če boš dobro pazila na njih.«

»Ja, seveda bom. Potrebujem jih za neko predstavo, ki jo prirejam,« sem se ji zlagala.

Barbara ne bo nikoli ugotovila, da sem se ji zlagala, saj ne mara predstav, da bi si jo prišla ogledat.

» Ti si jih kar vzemi. Toda, kot sem ti že rekla, z njimi ravnaj pazljivo.«

» Seveda. Hvala,« sem ji rekla.

Kmalu sva se odpravili spat. Naslednji dan sem zopet sledila Evi, toda nisem ravno kaj dosti izvedela, ker so njeni »prijatelji« kmalu odšli. Jaz sem doma samo vzela nekaj moje žepnine in se odpravila v trgovino. V trgovini sem si ogledala nekaj lasulj. Hotela sem najti kakšno »emo« lasuljo. Na neki lutki sem jo zagledala. Prodajalko sem prosila:

»Mi lahko samo nekaj pomagate? Bi lahko dobila tisto lasuljo?«

Prodajalka je samo prikimala. Ta lasulja je bila perfektna. Bila je videti skoraj kot pravi lasje. To je bil prvi korak moje preobrazbe. Odšla sem domov, takoj ko sem lasuljo plačala.

Barbara se je zopet odpravljala nekam ven. Jaz sem to priložnost izkoristila tako, da sem se poskusila naličiti. Moram priznati, da sem se naličila kot klovn. Ne znam se ličiti. No, vsaj poskusila sem se. Barbara se je zgodaj vrnila in me zagledala naličeno. Rekla mi je:

»Za božjo voljo, kakšna pa si! Ti bi pa res sodila v Dunajski cirkus.«

Začela se je krohotati. Jaz sem jo malce jezno vprašala:

«Bi mi lahko pomagala in me naličila?»

»Seveda. Če bi se na predstavi tako naličila, bi se ti vsi po vrsti smejali. Najprej mi povej, katero vlogo imaš. Koga igraš?»

To vprašanje mi je koristilo. Rekla sem:

»Igram emota oziroma zelo uporniško najstnico.«

»Še dobro, da imaš tako vlogo. Ravno take znam zelo dobro naličiti,« mi je rekla. Vzela je ličila in me začela ličiti. Poskušala sem si zapomniti, kako to gre. Saj ni bilo toliko težko.

Barbara je končala z ličenjem. Pogledala sem se v ogledalo. Izgledala sem res kot prava upornica. Barbari sem rekla:

»Počakaj, še nekaj imam. Izgledala bom kot prava upornica.«

Šla sem v sobo po svojo lasuljo. Pomagala mi jo je namestiti na glavo. Res sem bila podobna Evi. Barbari sem se zahvalila za njeno prijaznost. Rekla mi je:

»Če boš še kaj takega potrebovala, mi samo reci.«

Res sem še eno uslugo rabila, zato sem ji rekla:

»Barbara ... še eno uslugo potrebujem. Ali mi boš pomagala pri oblačilih? Prosim.«

»Ja, seveda. Pojdiva v tvojo sobo. Imam idejo.« Zelo sem bila vesela njene pomoči. Stopili sva do moje sobe. Odprla je garderobno omaro in vzela moje stare kavbojke, ki so črne barve. Kavbojke mi je preluknjala. To je storila tudi z majco. Potrebovala sem tudi čevlje. Z Barbaro sva se odločili, da jih greva kupit. V trgovini sva kupili »allstarke«. Niso mi bile ravno všeč, vendar sedaj ni čas za to, kaj mi je všeč in kaj mi ni. Moj izgled je bil popoln. Razmišljala sem samo o mojem pristopu do klape. Upala sem, da mi ne bodo kaj storili. Evina klapa je bolj podobna kakšnim lopovom ali zločincem kot pa kakšnim upornim najstnikom. Pomislila sem na njihove starše, če jih sploh imajo.

Kmalu sva zpuščili trgovino in odšli proti domu. Dobro, da sem imela nekaj žepnine privarčevane.

»Med počitnicami se jim bom pridružila,« sem pomislila.

Tako je minil cel dan s temi pripravami na lažno predstavo. Bilo je že malo pozno, zato sem morala v posteljo. Jutri bo spet šola.

5. poglavje

Zjutraj sem pozajtrkovala in opravila kar je v moji jutranji navadi. Danes sem se zbudila prej kot sicer. Nadzorovala bom, kdaj bo prišla Eva. Ponavadi pride prej od mene, vendar bom jaz danes prej. Odpravila sem se v šolo. Tam sem bila ob 7.20. Takoj sem stopila k oknu. Zagledala sem Evo. Približevala se je šoli. Njen pogled ni bil takšen kot ponavadi. Izgledalo je, kot da bi se nečesa bala. Z očmi je prestrašeno zrla naokoli. Ali je mogoče, da se taka upornica sploh česa boji? Mogoče se pa samo pretvarja. Sploh ne vem več, kaj naj si mislim. Vstopila je v šolo. Opazovala sem vsak njen korak. Odprla je svojo omarico. Imela je nalepljeno sliko nekega emota, podobnega njeni družbi. Nisem se kaj dosti začudila, kajti to je bilo pričakovati. Danes je spet oblečena kot zadnjič. Njen stil mi ni niti podrazno všeč. Eva je v garderobi zelo zavlačevala. Na koncu je sedla na klopcu v garderobi in vzela neko fotografijo. Sama sebi sem si rekla, da je to gotovo kakšen njen prijatelj. Vendar sem se hudo motila. Na fotografiji je bila neka deklica z rjavimi in dolgimi lasmi. Oblečena je bila v rdečkasto krilo. Imela je ... Za trenutek sem pomislila in dobro napela oči. Saj to sem vendar jaz! Pred tremi leti smo bili skupaj na morju. Njena mami me je fotografirala, prav tako pa

moja mami Evo. Takrat sva se tako zabavali, da je bilo nepozabljivo. Vendar ne razumem, kaj počne z mojo sliko v rokah. Mogoče bo sliko zdaj zdaj raztrgala in jo vrgla v smeti. Čakala sem nekaj časa, da to stori, vendar ni tega storila. Njen obraz se je kar naenkrat zresnil. Zelo žalostna je bila, ko je gledala mojo sliko. Mislim, da ji je celo solza stekla po licu. Nisem ravno prepričana, kajti stojim daleč od nje. Vseeno. Zakaj naj bi ona bila žalostna. Mislim, da bi morala biti vesela, ker je našla svoje nove prijatelje. Sliko je nato odložila na polico v svojo omaro in se odpravila v učilnico, ker je bila ura že 7.50. Zatem sem tudi jaz odšla noter. Ko sem prišla, pa me je Eva zopet tako sovražno pogledala, kakor zadnjič. Tega res ne razumem. Enkrat me tako sovraži, enkrat pa me gleda, kot da bi bila kakšna žrtev. V učilnico je vstopila Bradavičarka. Začel se je pouk. Eva spet ni imela domače naloge. Bradavičarka jo je malo zaskrbljeno pogledala. Možno, da tudi ona ne razume, kako se je lahko kar čez noč spremenila. Cel dan sem jo opazovala, vse do konca pouka. Ko je bilo konec pouka, sem ji sledila do doma. Pred šolo jo je čakala njena klapa. Vse do njene hiše nisem nič pomembnega slišala. Pred njeno hišo pa se je nekdo oglasil:

»Upam, da si bila pridna in nisi nič govorila s tisto »smrkljo«, ki je bila tvoja prijateljica.«
Eva je samo žalostno pogledala in odkimala. Sedaj mi je bilo marsikaj jasno. Moje mnenje je tako: Oni ji govorijo, naj ne govori z menoj, zato, da bi se družila z njimi. No, vsaj nekaj takega mislim. Odšla sem domov. Cel čas sem doma razmišljala, zakaj bi to naredili njej. Pa zakaj se je tako spremenila po videzu in je tako poredna. Saj tisto, kar sem slišala pred njeno hišo ni nič vplivalo na njen stil in delavnostjo. Tu bo treba še veliko stvari razčistiti. Naredila sem, kar sem morala naresti za šolo in pojedla kosilo. Barbara je odšla malo na zrak s svojima prijateljicama. Jaz pa sem se odločila, da bom že danes začela vaditi svojo novo govorico in gibe. To sem bila sposobna narediti. Vzela sem vse potrebno: ličila, oblačila, superge in lasuljo. Začela sem pri oblačenju. Oblekla sem majico in stare hlače. Obula sem si tudi superge. Sedaj me je čakal najtežji del-ličenje. Vzela sem ličila. Začela sem s svinčnikom. Odprla sem oko in si načrtala črto spodaj in zgoraj. Tako sem naredila tudi z drugim očesom. Nato sem si še poiskala maskaro. Trepalnice sem si malo z maskaro povlekla. Malo sem se tudi z lip glossom. Moj izgled ni bil tako slab, glede na to da sem začetnica. Bila sem podobna pravim najstnicam. Nato sem si nadela še lasuljo. Zelo težko sem si jo spravila na glavo. Stopila sem k ogledalu in se postavila predenj. Začela sem oponašati Evine gibe. Bili so taki, malo čudni. Mislim, da dobro oponašam, kajti sama sebe ne prepoznam v ogledalu. Z gibi sem opravila. Sedaj se bom morala navaditi tudi Evine govorice, ki govori v slengu. Začela sem tako:

»Živjo, kako si kaj?«

Ampak ne. To sploh ni res. Sploh ne govori tako. Zopet sem začela:

»Oj, stari. Kwa dugaja? Ej tm je blo ful folka...«

Ja, tako je bilo že boljše. Barbara se je v tem času že vrnila. Stopila sem pred njo. Začela sem govoriti v slengu. Ni me prepoznala. Mislila je da je neka druga puca v hiši. Ampak nato me je le prepoznala. Rekla je:

»No, pa si se le naučila ličiti. Krasna si. Učiteljica bo gotovo ponosna nate.«

»No, vse to pa sem storila s tvojo pomočjo. Zahvala gre tebi. Hvala ti, Barbara,« sem ji rekla.

Ker sem se odločila, da grem kar sedaj k Evi, sem Barbari rekla:

»Barbara, jaz bom sedaj morala iti. Imamo genaralko v šoli.«

»Ja ti kar pojdi. Upam da ti bo šlo dobro,« mi je rekla.

Jaz pa sem se poslovila:

»Adijo!« Barbara je tudi odzdravila.

6. poglavje

In tako sem se počasi odpravila do Eve. Ravno pogledala sem na igrišče. Bila je tam. Sama. Gugala se je ne gugalnici, ta druga pa je bila prosta. To je bila priložnost, da grem do nje. Rekla ji bom, da sem nova v tej okolici. Približala sem se ji in ji rekla:

»Oj, a se lohk zicnm tuki?«

»Ja, lohka ja,« mi je odgovorila.

»Kako ti je pa ime?«

»Eva. Pa tebi?«

Morala sem si izmisliti eno ime. Zato sem rekla kar:

»Vanja.«

»A si tukaj nova? Nisem te še nikoli videla.«

Opazila sem, da sploh ne govori v slengu, ampak čisto tako kakor prej. Zato ni bilo potrebno, da bi jaz govorila v slengu. Odgovorila sem ji z:

»Da, prišli smo z Kranja. Ali te lahko nekaj vprašam?«

»Ja, lahko.«

»Opazila sem, da imava približno enak izgled, ampak ti sploh ne govoriš temu primerno.

Mislm, brez zamer, ampak jaz skoraj vendo govorim v slengu.«

»Ja, prav imaš. Tako govorim ker ...«

In je utihnila. Mislim da si je morala najti en izgovor. Rekla je:

«... ker sem na novo takšna in se ne spoznam na te ... ta stil in govorico še toliko.«

Ampak to me je malo motilo. Saj je čisto tako govorila tudi v šoli, zdaj se pa laže. Rekla sem ji:

»Ali imaš kakšno prijateljico tukaj?«

»Ja, no vsaj mela sem jo.«

»A sedaj pa nista več prijateljici?«

«Ne.«

«Zakaj pa ne?«

Tako sem lahko malo še poizvedela. Odgovorila mi je:

»Ker sva se skregali.«

»A res? Kakšna škoda. Iz katerega razloga pa, če smem izvedeti?«

»Zato ker sem se jaz začela družiti z drugimi, ki so moji novi podobi podobni. Nato sem začela slabšati ocene. In tega se zelo dobro zavedam in mi je žal. Ampak tako je najbolje zanjo.«

»Kako ji je pa ime?«

»Vesna.«

»A drugače jo imaš še vedno rada?«

»Ja.«

«Zakaj pa potem nista spet najboljši prijateljici?«

»Zato, ker ji lahko to zelo škoduje. Prav tako pa tudi meni.«

»A zaradi tega, ker imaš slabše ocene in to? In bi to slabo vplivalo nanjo?«

«Ne. Zaradi tega, ker je nevarno. Če bi jaz z njo samo govorila ali kaj podobnega, bi se ji kaj nevarnega zgodilo. Tega pa jaz nikakor nočem. Raje se ne pogovarjam z njo in jo še vidim, pa čeprav od daleč.«

»Ali smem izvedet, kdo bi ji pa lahko škodoval?«

»Oprosti, iti moram. Ne smem ti nič več povedati. Adijo.«

»Ampak, počakaj ...«

»Ne morem. Adijo.«

»Adijo.«

Sem na koncu le izjavila. Odpravila sem se domov. To je bil velik napredek zame. Šlo mi je zelo dobro. Ampak tisto, kar jaz ne razumem, je, zakaj se Eva ne bi smela družiti z menoj. Kdo ji to prepričuje? To pomeni, da me ima Eva še vedno za prijateljico, vendar ne govori z menoj, ker se boji, da bi mi kaj storili. To je bilo pa lepo slišati. Sedaj me pa zanima, kdo ji grozi s tem. Po mojem da njena družba. Še vedno mi pa ne grre v glavo, zakaj je takšnega izgleda. Joj, to je tako zapleteno! Prišla sem domov. Takoj ko sem vstopila v hišo, me je Barbara vprašala:

»Kako ti je šlo na vaji?«

Odgovorila sem ji:

»Zelo dobro,« in sem se ji nasmehnila.

Takoj sem odšla v sobo. Morala sem dobro preleteti to o čemer sem se danes pogovarjala z Evo. Bilo je malce čez osmo in začel se je moj najljubši film. Gledala sem ga do pol desetih, nato sem se odpravila spat. Zjutraj sem si pripravila torbo in odšla v šolo. Vse je potekalo v redu. No, razen tega, da se Eva še vedno ne pogovarja z menoj. Prejšnjo uro sem bila vprašana matematiko. Dobila sem petko. Ko smo končali pouk, sem se odpravila domov. Naredila sem domačo nalogo. Danes sva z Barbaro zmenjeni. da greva k teti. Torej sva se odpravile. Poklicale sva taksi. Ko sva bili tam, sva pozvonili in odprla nama je teta. Imeli smo se zelo dobro. Cel dan sva bili tam in zvečer sva se odpravili domov. Pojedla sem večerjo, nato sem si šla umit zobe in spat. Zjutraj sem spet naredila isto kot vedno.

7. poglavje

Pouk se mi danes začne ob devetih.

Ko se je pouk začel, ni bilo Eve. Spraševala sem se, zakaj. Saj je včeraj bila isto zdrava. Počakala sem še naslednjo uro, ali je slučajno zamudila, vendar ne. Kar cel dan je ni bilo. Ko je bilo konec pouka, sem takoj odšla k Evi domov. Pozvonila sem. Zelo se bojim, da so v to vpleteni njeni prijatelji. Vrata je odprla njena sestra Valeria. Rekla sem ji:

»Živjo, Valeria.«

Ona mi je tudi odzdravila. V njeni navadi je, da se sploh ne zanima za Evo, zato mislim, da ne bom kaj preveč izvedela. Vprašala sem jo:

»Ali mogoče veš, kje je Eva? Ali je zbolela?«

»Ne da bi jaz vedela. Tukaj je ni. Zjutraj je odšla v šolo. To je vse, kar vem. Ali je ni bilo v šoli?«

»Ne.«

»Ah, verjeno je šla malo naokrog. Saj jo poznaš. Rada gleda naravo. Sploh pa ob takih sončnih dnevih, kakršen je prav danes.«

»Ja, prav imaš. No, hvala. Adijo.«

Valeria je imela čisto prav. Eva gre skoraj vedno malo naokrog. Ni razloga da bi me skrbelo. Odšla sem domov. Tam me je čakala Barbara. Cel dan sva se samo smejali. Gledali sva komedijo, ki traja kar cel dan. Danes grem lahko malo kasneje spat, ker jutri ni šole. Potem pa poletne počitnice. Se že veselim. Ravno ko sem se odpravljala spat, je zazvonil telefon.

Barbara se je oglasila. Bila je mama. Na hitro nama je sporočila:

»Barbara, slabo novico imam. Midva bova še dolgo časa tukaj. Ta služba nima konca! Sedaj kličem iz službe zato moram hitro končati. Kako pa sta drugače?«

»V redu, mami. Pa vidva?«

»Tudi v redu. No, sedaj pa moram končati. Adijo.«

»Adijo.«

In to je bil cel pogovor. Kako je to žalostno, če gredo straši na zelo dolgo potovanje in se pogovarjaš z njimi samo eno minuto. Malce žalostna sem odšla spat. Obadva že zelo pogrešam. Naslednje jutro nisem ravno zgodaj vstala, Barbara pa je bila že na nogah in je

klepetala s sosedo, ki nama je prinesla zajtrk. Ko je odšla, sem se jaz vstala. Oblekla sem se in odšla pojest zajtrk. Nato sva skupaj z sestro razmišljali, kaj bova delali. Jaz sem rekla, da imam spet vajo. Barbara pa mi je rekla, da če je tako, bo ona šla ven s prijateljicami. Kar takoj se je odpravila. Jaz pa sem še počasi začela pripravljati. Ko sem bila pripravljena, sem odšla ven. Šla sem do igrišča in sedela na gugalnici. Čakala sem na Evo, če slučajno pride, vendar zaman. Vsa žalostna sem se odpravila domov. Snela sem si lasljo in se preoblekla. Ličila sem sprala dol z obraza. Nisem vedela, kaj naj delam. Odpravila sem se v sestriino sobo, če je kaj za pospraviti. Vse je imela na svojem mestu. Zgledlala sem svoj mobitel, ki sem ga včeraj ponesreči pustila pri njej. Svetila je lučka. Čudila sem se, zakaj. Saj me nihče nikoli ne pokliče. Pogledala sem med *Neodgovorjeni klici*. Tista oseba, ki me je klicala, je bila Eva. Klica sem zelo vesela. Verjetno me je klicala, ko sem bila na igrišču. Vendar, zakaj bi me klicala. Poklicala sem nazaj. Oglasila se je Irena, Evina mama. Vsa prestrašena mi je rekla:

»Eva ... nekdo jo je ... ojoj! Pomagaj nam!«

»Pomirite se, ga. Irena. Povejte počasi, da vas bom razumela.«

»Evo ...«

Nato je vzela telefon Valeria. Rekla je:

»Evo je nekdo ugrabil! Pred eno uro so nas poklicali in zahtevali zelo zelo visoko odkupnino. Če ne prinesemo denarja, bodo kaj storili Evi. Za kraj bodo še poklicali.«

»Kaj!?!?« Ali ste obvestili policijo?«

«Ne, ne smemo. Prepovedali so nam.«

»Počakaj. Takoj pridem k vam.«

Tekla sem, kakor so me nesle noge. Vsa zaskrbljena sem pozvonila. Vrata mi je odprl Evin oče. Tudi njemu se je videl strah na obrazu. Povabili so me v dnevno sobo. Vsi so bili videti prestrašeni. Valerio sem vprašala:

»Ali je potem ni bilo doma, ko sem jaz odšla.«

Valeria mi je odgovorila:

»Nato je poklicala in nam sporočila, da bo prespala pri prijateljici. Mama je rekla, da lahko. Vendar ni poklicala iz svojega telefona.«

»Ali daš tvoj telefon in od tvoje mame?«

Pogledala sem številko, na katero je poklical ugrabitelj in tisto, iz katerega je poklicala Eva. Številki sta bili čisto isti. To sem pokazala vsem trem. Se pravi, da so ji ugrabitelji to rekli, da se zlaže njim! Go. Ireno sem vprašala:

»Ali je bilo kaj slišati, ko ste govorili z njimi?«

»Ja. Slišala sem neko reko, ki je šumela.«

»Ta kraj pa mogoče poznam. Z Evo sva pogostokrat šli tja. Ni tako daleč. Vendar nisem čisto prepričana.«

»Pojdimo tja.«

»Prav sem rekla.«

Pokazala sem jim pot. Tam je ena kočica. Ključe imava samo midve z Evo. Še sreča, da sem jih imela s sabo. Počasi sem odprla vrata, vendar tam ni bilo nikogar. Tedaj je zazvonil mobitel. Matjaž (Evin oče) je dal na zvočnik in se oglasil. Slišal se je tisti glas, katerega imajo Evini prijatelji. Sedaj sem čisto prepričana, da so jo oni ugrabili. Rekli so, da morajo denar prinesiti čez 3 ure na križišče, ki je poleg te kočice. Na telefon so dali tudi Evo. Zagrabila sem telefon in jo vprašala:

»Kje ste?«

»Blato. Hrib,« mi je prestrašeno rekla.

Nato so ugasnili telefon. Spraševali so me, kaj pomeni blato in hrib. Rekla sem, da ne vem. Malo sem se zamislila. Mislim, da sem našla rešitev. Vsem trem sem rekla:

»Blato pomeni, da gremo po tisti poti, kjer je veliko blata in so še sledi, hrib pa da te ta potka pripelje do nekega hriba.«

«Pojdimo torej!«

»Raje ne. Pokličimo najprej policijo.«

»O, ne! Hčerkinega življnja pa že ne bom tvegala.«

»No, prav. Bom probala sama ugotoviti to uganko.«

Odpravili smo se po blatu. Ko smo hodil, se ni poznalo nobenih sledi. Ves čas smo hodili po nekem gozdu. Ko ga je bilo konec, smo se ozirali naokrog, kje bi lahko bil ta hrib. Nismo ga nikjer videli, zato sem predlagala, da gremo vsak posebaj in se čez 15 minut dobimo tukaj. Tako smo tudi naredili. Jaz se hodila samo naprej. Res se je čez nekaj časa prikazal hrib. O tem je Eva govorila. Šla sem do njega. Ni bilo čisto nobenega. Hodila sem okoli in okoli vendar nič. Naenkrat pa sem zagledala nekaj belega. Bil je papir. Na njem je pisalo:

Smo v nekem bunkru. Hodi nekaj metrov naprej in nato zavij na levo. Takrat boš zagledala znak STOP. Takoj tam je tisti bunker. Je zelo velik

Eva

To je bilo vse. Šla sem iskat Ireno, Matjaža in Valerio. Bili so na dogovorjenem mestu. Pokazala sem jim sporočilo. Takoj smo se odpravili tja. Prišli smo do znaka STOP. Res je bil tam en bunker. Nisem vedela, kaj naj naredimo, ker smo zmenjeni ob petih na križišču. Ura pa je dve. Rekla sem:

»Pojdimo raje v banko po denar. Na križišču se dobimo ob petih, kajne?«

»Ja, prav ima. Pojdemo.«

In odpravili smo se v banko. Dvignila sta denar, nato smo odšli domov, da bi dali denar v kovček. Nekaj smo pojedli in popili, saj smo bili tako žejni in lačni, hkrati pa tudi prestrašeni. Ob 16.30 smo se odpravili. Želeli smo biti malo prej tam.

8. poglavje

Čakali smo do petih. Nikogar ni bilo. Pet minut čez pet pa je prišel en črn avto. Voznik je odprl okno in z roko pokazal na parkirišče, kjer ni bilo žive duše. Odšli smo do tam. Izstopili smo iz avta. Bili so točno tisti, s katerimi se družijo Eva. Najprej so zahtevali, naj pokažemo denar ter jim ga izročimo. To je storil Matjaž. Pregledovali so, koliko ga je. Bili so zadovoljni. Matjaž jim je rekel:

»Kje je pa Eva?«

»Počasi, kako nam boste zagotovili, da nas ne boste prijavili policiji?«

»Dali vam bodo telefon.« sem se oglasila.

»V redu,« so se strinjali.

Izročili so jim telefone. Jaz sem ga imela v žepu, vendar ga nisem dala, ker ga sploh niso opazili, ker sem ga imela v žepu. Imela sem idejo. Rekla sem da se bojim. Irena je rekla, naj se malo oddaljim. In res sem se zelo oddaljila. Obrnila sem jim hrbet. Želela sem si, da bi bili ugrabitelji kaznovani, zato sem vzela mobilnik. Vtipkala sem številko policije. Nekdo se je oglasil. Jaz sem jim razložila primer in jim povedala kraj. Rekla sem jim, če se lahko prikažejo, takrat ko Evo izpustijo, da je ne bi imeli za talko. Obljubili so mi, da bodo to storili. In res. Evina klapa jo je izvlekla iz avta. Takoj sem stekla tja, kot da bi zagledala Evo. V tistem trenutku sem vsem rekla, naj stopijo veliko korakov nazaj. Ugrabitelji še niso šli v avto, zato se je tedaj prikazala policija. Poskušali so se čimprej usesti v avtomobil, vendar zaman.

Policija je že bila tam. Nadela jim je lisice. Bili so aretirani. Vsi so me začudeno pogledali, jaz pa sem se jim prijazno nasmehnila. Evo sem celo objela, ona pa mene.

9. poglavje

Podali smo izjave, nato smo odšli domov. Policija je ugrabitelje obsodila zaradi:

-ugrabitve

-vožnje avta brez voznškega dovoljenja

-uvažanja mamil v druge kraje in države

-kraje več bogatih družin (tudi to družino so že poskušali okrasti)

-vožnje avtomobila, brez dopolnjenih 18 let.

To so zelo kazniva dejanja, zato bodo zaprti celo življenje v poboljševalnici pod strogim nadzorom policije. Z Evo sva odšli v njeno sobo. Bila je zelo prestrašena. Čez nekaj časa se je pomirila in mi rekla:

»Hvala ti zelo. Pomagala si meni in moji družini. Tega ti ne bom nikoli pozabila. Vendar zakaj si mi rešila življenje, čeprav te ves čas ignoriram?«

»Ker vem, da si to delala proti svoji volji. Tudi preobrazila si se z upiranjem.«

«Kako pa ti to veš?«

»Ker sem se odločila to raziskati. Ni mi šlo v glavo, kako si se lahko kar čez noč spremenila.

Saj veš, ko si nekaj vbijem v glavo to tudi naredim. In ... tista Vanja sem bila jaz.«

»Kaj?! No, hvala da mi vsaj verjameš. Naj ti vse razložim. Enkrat smo se srečali na cesti.

Ogovorili so me in so mi nato sledili do doma. Potem so opazili, da se zelo druživa skupaj.

Seveda je pa njihovo pozornost pritegnila hiša, ker smo zelo bogati, kakor vi. Najprej so mi

rekli, da se ne smem družiti s tabo, ker če bi se, bi ti kaj storili. Jaz pa tega nikakor nisem

hotela. Potem so me še prisilili, da se pobarvam in drugače govorim. Potem so mi zamenjali

še stil in začela sem slabšati ocene. No danes, ko sem prihajala v šolo pa so me ugrabili.

Hoteli so dobiti vse premoženje zato so zahtevali odkupnino. Slišala sem, da so nas tudi

večkrat skušali okrasti, vendar brez uspeha.«

»Se mi je kar zdelo da je tako. Vendar sedaj je že mimo in so počitnice, tako da si lahko

odpočiješ. Hmm. Eva. Ali sva še najboljši prijateljici?«

»Zame si in si vedno bila. Ampak, vem da mi zameriš in ...«

»Ne, Eva. Še sva najboljši prijateljici.«

»Hvala.«

»No, sedaj pa moram iti domov, kajti Barbaro gotovo skrbi. Se vidiva jutri.«

»Adijo«

Odšla sem domov. Ko sem vstopila pa sem zagledala napis HAPPY BIRTHDAY, VESNA.

Sedaj sem se spomnila da imam danes rojstni dan, saj sem čisto pozabila. Vesela sem, da mi

je to vse pripravila Barbara in je vložila toliko truda. Vendar sem se motila. Ko sem vstopila v

sobo, so bili vsi zbrani: mami, oči in Barbara. Takoj sem objela starša, onadva pa sta mi

čestitala. Pojedli smo torto in bili pokonci do polnoči, preden pa sem šla spat sem jim

povedala celo zgodbo, ki sem jo danes doživela. Bili so ponosni, da imajo takšno pogumno

hčerko. Nato smo šli vsi spat. Med počitnicami sem vsak dan šla k Evi. Veliko sva delali na

tem, kako bo naredila nov vtis na učiteljice. Mislim, da nama bo počasi uspelo. Sedaj nosi

takšna oblačila, kakor prej in ima takšno govorico kakor prej. Pierce si je tudi nekako spravila

dol. Sedaj sva še boljši prijateljici kakor sicer. Vsako minuto sva skupaj in sva neločljivi.

Dnevi so hitro minili. Bilo je konec počitnic. Ko smo že začeli s poukom, so se vse učiteljice

in sošolke razveselile, ko so zagledale Evo. Sedaj je drugačna. Zdaj se s polno paro trudi

poboljšati »cveke«. Vedno bolje ji gre. Saj veste, kot pravijo, vam tudi jaz zdaj pravim -vaja

dela mojstra.

Elmedina Reči, 6.a